

ÖRDÖG-SZERENÁD

Az ablak alatt ördög-szerenád
veti fel a csendes éjszakát.
Értem jöttek a Pokol fiai,
ki akarják szívem szakítani.

«E világban kár volt lenni jónak,
a jók, a jók,
előbb-utóbb
szörnyen meglakolnak.»

Ezt éneklük az ördögök,
egyik nyávog, másik rölög,
a harmadik üvölt, ugat,
csattogtatják nagy fogukat.

Fél a város, lapul, reszket,
vetik, hányják a keresztet.
S már felesapnék a Gonoszra,
engem úgy megverbuváltak ;
Be érdekes lesz majd moeska
lenni e moeskos világnak !

Lám, nekik de jó dolguk van :
szerzetük mindenki féli,
lelkét gonoszra cseréli
s már-már boldog hatalmukban.

Jaj, de másként vala régen,
amikor még szörnyű szégyen,

szörnyű bűn volt cimborálni :
máglyát kelle érte állni !

S voltak könyvek, voltak szentek,
kik mentésünkre siettek.
Mint nagyrégen, Velencében,
hármás napján vad viharok,
három szent elébük mégyen.
Csattognak az ördög-szarvak,
torkuk dárdás kéntüzet hány,
veri a tengert a farkuk,
hajójuk iszonyú látvány.

A tornyok már ingadoznak,
sok ház rokkan, fala máldos ;
félős, hogy a drága város,
prédája lesz a Gonosznak.

Ám Szent Márk, Szent György, Szent
Miklós

vénséges vén gondolással
nagybátran tengerre siklott s
az Úristen szent nevében
kikötött a komp tövében.

A sátánnak több se kellett,
nem mert kiállni az Úrral,
elkotródott dirrel-durral ;
lassan elfoszlott a felleg
s a vihar lecsendesedett.

Velence, 1940.

Jékely Zoltán